

(CAT)

ESCENA 2

12.02.19–10.03.19

ARTISTES

David Bestué, Carles Congost,
Lucía Egaña, Daniel Jacoby,
Gustavo Marrone, PLOM,
Alex Reynolds, Julia Spínola,
Marc Vives

COMISSARIS

David Armengol, Sonia Fernández
Pan, Eloy Fernández Porta,
Sabel Gavaldon, Anna Manubens

La primera escena d'aquesta exposició plantejava un repte, un problema: la dificultat de cartografiar el panorama de l'art en aquesta ciutat. Com acostuma a passar amb els inicis, la primera escena servia amb prou feines per situar el marc de partida: la celebració dels 25 anys de dedicació a l'art emergent de La Capella. La primera escena feia del "com començar?" l'eix central. Les sis obres que van inaugurar l'espai apuntaven a sis maneres d'arrencar diferents i desplegaven un primer horitzó d'expectatives.

D'una segona escena, en canvi, se n'espera una altra cosa: assentar les bases d'un relat, començar a teixir una història. Però aquest és un projecte que es desplega a partir de fils i no de trames. Aquesta exposició no en sap, de relats. El que es teixeix aquí és una altra cosa: un conjunt de complicitats entre objectes (obres d'art) i altres personatges que fins al juny transitaran per l'escenografia de La Capella.

Si ja has estat aquí abans, alguns d'aquests personatges et resultaran familiars. A l'entrada de l'exposició

segueix en escena el *Fardo* (2018), de Julia Spínola (Madrid, 1979), un bloc compost d'una tona de cartró premsada: una amalgama de matèria i temps que sembla espessir-se entorn d'aquest objecte, com si ens trobéssim davant un tall en secció del mantell terrestre, amb els seus diferents estrats geològics, o davant un tall a la nostra pròpia pell, també estratificada.

Els dibuixos i pintures de Gustavo Marrone (Buenos Aires, 1962) es deixen travessar com portals a altres mons i altres temps: per exemple, els anys noranta a Barcelona, el moment fundacional de La Capella. Però també són indicis que ens posen sobre la pista d'alguna cosa més. Les seves obres marcaven, així, un inici oficial, però assajaven també línies de fuga cap a temàtiques sensibles des del present: cos, sexualitat, llenguatge i autoreferencialitat. Les seves dues noves produccions –*La evidencia* i *Nada tiene fin*– incideixen en el pas del temps. En primer lloc, a través d'una frase altament ambigua magnificada enmig de la sala; en segon lloc, mitjançant una instal·lació formada per 150 revistes del cor que,

més enllà de tot el que s'ha esdevingut durant aquests 25 anys, exhibeix, sense cap inconvenient, la felicitat insana i insubstancial de la monarquia, la noblesa i el poder entre el 1994 i el 2019.

També els *Melodramas* (1998), de Marc Vives (Barcelona, 1979), ens posen sobre la pista d'alguna cosa. Aquest llibre d'artista és una de les poques obres que travessa gairebé totes les escenes. El seu protagonisme no és el d'un personatge, sinó més aviat el d'un element escenogràfic, un objecte misteriós la funció del qual és aixecar sospites i arquejar celles al seu pas. Es tracta d'un dispositiu per generar intriga: allò que Hitchcock anomenaria un "McGuffin". Dins del llibre hi trobem pistes que porten a altres pistes, i teixeixen una narració embullada que es resisteix a prendre forma estable.

Aquest garbuix narratiu troba en Daniel Jacoby (Lima, 1985) una versió escultural. *Sidney* és el nom d'una sèrie d'escultures tractades com un

personatge de ficció. Per narrar les aventures i desventures del seu personatge, Jacoby construeix *assemblages* modulars amb mitjons, peces de cotó i altres articles de merceria. El resultat són estranyes figures de caràcter vagament antropomòrfic que, en alguns casos, passen per cossos desarticulats i, en d'altres, directament per articulacions sense cos. Però els objectes de Jacoby també es deixen llegir com frases obliqües, fragments d'un llenguatge la sintaxi del qual no coneixem però que demana ser desxifrada... sense èxit, per descomptat.

Davant les escultures de Jacoby, els dibuixos de Lucía Egaña Rojas (Münster, Xile, 1979) són una altra manera de fer que es contorsioni el discurs. L'embolcament tèxtil-textual esdevé aquí un embolcament carnotextual. Les seves *Pajas mentales* són un quadern de notes en què es transcriu no ja el contingut discursiu d'un llibre, sinó la reacció físicocarnal que suscita. En paraules de l'artista: "Es llegeix també amb la mà, es llegeix amb el cony". Els dibuixos són com electrocardiogrames de la lectura. Són registres de lectures situades (per començar, en el propi cos), lectures encarnades, lectures torçades que s'allunyen del que és estrictament verbal i posen en dubte la primacia d'allò lingüístic. Per a aquesta segona escena, l'artista

ha afegit cinc dibuixos inèdits als cinc amb què va arrencar l'escena 1.

A cavall de la tendresa i l'horror corporal, el retrat intimista i el cinema de gènere, Alex Reynolds (Bilbao, 1978) presenta *Como si fuera viento* (2018). Es tracta d'una pel·lícula que es va filmar entre amigues i de manera gairebé accidental –"jugant a les pel·lícules", diuen els títols de crèdit– mentre l'artista estiujava en un càmping de la costa gallega. Es va filmar en el desordre estiuenc i el muntatge és un exercici minuciós i laboriós a posteriori, de veure com les imatges i les veus poden convocar-se les unes a les altres i ordenar-se entre si. Una cosa semblant a la dramàtica d'aquesta exposició. Retorçant codis cinematogràfics, Reynolds assumeix la mirada fascinada d'un nen i porta a les últimes conseqüències la sorpresa davant dues de les pulsions més bàsiques: el menjar i el sexe. Com el de Jacoby, el treball de Reynolds (en tots dos casos, artistes el període formatiu dels quals va transcórrer a Barcelona) s'inscriu en un procés de revisió crítica de les pràctiques conceptuals. Sembla difícil no llegir el seu treball recent com un desafiament a aquest paradigma marcat per la primacia d'allò lingüístic.

Aquesta mateixa tensió entorn d'allò lingüístic anima la producció de David Bestué (1980, Barcelona). El seu treball negocia tensions

irresolubles entre cos i discurs, verb i matèria, poesia i escultura, arquitectura i *performance*. A l'exposició es recull una mostra de la col·lecció de cartelles que Bestué va produir precisament per a La Capella després de la publicació del seu llibre *Historia de la fuerza* (2017). Aquesta sèrie presenta una guia obliqua a través de les grans fites de l'enginyeria pública a Espanya. D'altra banda, *Un mystique determinado* (2003), de Carles Congost (Olot, 1970), ofereix una paròdia càustica i mordaç de la figura romàntica del geni. A partir de les cançons del grup d'electropop barceloní Astrud, el vídeo de Congost fa seus els codis d'una òpera rock per actualitzar algunes de les preguntes clau de la filosofia estètica entorn de qüestions com el sentit de la "creació", la funció de l'art o la percepció social de l'artista.

El 26 de febrer, PLOM –un dels projectes més indefinibles i extrems de Pau Magrané Figuera (Reus, 1984)– presentarà la *performance AREA 51 House Party*. En paraules seves, es tracta d'"una massacre apropiacionista dels millors 51 grans temes del final del 2018 a Màxima FM, l'equivalent visual dels quals seria una pel·lícula HD 4K en un televisor de 50 polzades que explotés i es reconstruís una vegada i una altra en gràfics 3D fets a partir de petits fragments de vidre i plàstic".